

Sygn. akt I UK 118/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania W. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K. o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 stycznia 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa 1895/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od W. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Ubezpieczony W. W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 listopada 2015 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 46 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 32 ust. 1 i 2 oraz ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.; dalej ustawa emerytalna) w związku z § 3 oraz § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), przez bezpodstawne przyjęcie, że do warunków, o których

mowa w art. 46 ust. 1 pkt 2, ustawy emerytalnej należy zaliczyć również osiągnięcie w terminie wskazanym w tym przepisie wieku emerytalnego.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, „ponieważ w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, którego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie dla wszystkich stanów faktycznych analogicznych do sytuacji ubezpieczonego, w tym również decydować będzie o wyniku postępowania w sprawie przyznania Ubezpieczonemu prawa do emerytury. (...) W ocenie ubezpieczonego w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia i udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy w stosunku do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie A, posiadających na dzień 31 grudnia 2008 roku wymagany okres zatrudnienia (wynoszący 25 lat dla mężczyzn) oraz co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie A (§ 4 Rozporządzenia) pod pojęciem warunków, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy należy rozumieć również osiągnięcie wieku emerytalnego, przewidzianego w przepisach dotychczasowych, czy też wiek emerytalny nie mieści się w zakresie pojęciowym przedmiotowych warunków, a tym samym rozstrzygnięcie, czy w stosunku do takich pracowników, dla uzyskania przez nich emerytury w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3 ustawy, osiągnięcie wieku emerytalnego wynoszącego dla mężczyzn 60 lat musi nastąpić przed dniem 1 stycznia 2009 roku, czy też może mieć miejsce po dniu 31 grudnia 2008 roku”.

W odpowiedzi na skargę Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wniósł o nieprzyjęcie jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od ubezpieczonej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej

charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, gdy się weźmie nadto pod uwagę, że Konstytucja w art. 177 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Gdy idzie o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to trzeba wskazać, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka z 2003 r. Nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Odnosząc się do wywodów skarżącego, należy wskazać, że w orzecznictwie, nie ma wątpliwości, że „warunki”, o których mowa w art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy

emerytalnej, to warunki „określone” w przepisach wskazanych w art. 46 ust. 1, a wśród nich jest też wiek emerytalny (zob. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2007 r., II UZP 14/06, OSNP 2007 nr 13-14, poz. 199 oraz uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 6 lutego 2009 r., I UK 243/08, LEX nr 571847; dnia 8 października 2010 r., II UK 103/2010, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 22; dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 217/10, LEX nr 950438; z dnia 26 kwietnia 2016 r., I UK 151/15, LEX nr 2050671; z dnia 18 lipca 2007 r., I UK 62/07, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 269; z dnia 18 marca 2014 r., II UK 389/13, LEX nr 1446449). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do konkluzji o celowości dokonania odmiennej wykładni tego pojęcia.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) – w brzmieniu obowiązującym do 26 października 2016 r.